

Shejkh Muhamed Ibën Salih el-'Uthejmin

Fragmente nga jeta e Prijësit të Drejtë

‘UMER

Ibnul-Khattab

رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ



Fragmente nga jeta e Prijësit të Drejtë,
‘Umer Ibnul-Khattab - radijAllahu ‘anhu -

Autor: Shejkh Muhamed Ibën Salih el-‘Uthejmin

Burimi: *ed-Dijaa’ el-Laami’ minel-Khuttat el-Xheuaami’* (fq.891-895)

Genova/Itali, 5 Xhumade eth-Thani, 1444 hixhrij/

28 Dhjetor, 2022 miladij

Përktheu: Alban Malaj

© Selefi.org



Të gjitha lavdet dhe falenderimet i takojnë Allahut. Atë e falenderojmë dhe e lavdërojmë, si dhe prej Tij ndihmë dhe falje kërkojmë. I kërkojmë Allahut që të na mbrojë nga ligësitë e shpirtërave tanë dhe nga të këqijat e veprave tona. Atë që e udhëzon Allahu s’ka kush ta devijojë, e atë që e devijon Allahu s’ka kush ta udhëzojë. Unë dëshmoj se s’ka të adhuruar tjetër me të drejtë përpos Allahut, të vetëm e të paortakë, si dhe dëshmoj se Muhamedi është rob i Tij, i dërguar i Tij, i dashur i Tij dhe besnik i Shpalljes së Tij. Atë e zgjodhi Allahu i Lartësuar, nga mesi i gjithë njerëzimit, për të përcjellë këtë Mesazh Madhështor dhe ai padyshim që e përcolli Mesazhin, e çoi në vend Amanetin, e këshilloi Umetin dhe bëri Xhihad të vërtetë për Allahun, derisa erdhën mbas tij prijësat që morën udhëheqjen e Umetit të tij. Lavdërimet dhe paqja e Allahut qofshin mbi të, mbi Sahabët e tij, si dhe mbi të gjithë ata që i pasuan me mirësi, deri në Ditën e Gjykimit.

E më pas:

O ju robër të Allahut, kijeni frikë Allahun e Lartësuar duke iu bindur Atij dhe mësojeni se çfarë urtësie madhështore ka Ai në ligjin e Tij, në krijimin e Tij dhe në caktimin e Tij, sepse Ai, i Pastri nga çdo mangësi dhe i Lartësuari, e zgjodhi Profetin e Tij, Muhamedin – *sal-lAllahu ‘alejhi ue Aalihi ue sellem* – për të përcjellë Mesazhin te njerëzimi, e dërgoi me këtë fe të përsosur, që ta përhapë në të gjithë botën, si dhe zgjodhi shokë për të njerëzit më të mirë mbas Profetëve.

Shokët e tij janë njerëzit me zemrat më të mira në këtë Umet, janë njerëzit me dijen më të thellë dhe me veprat më të sakta, janë njerëzit që më së paku kanë folur pa dituri. Ata bënë Xhihad të vërtetë për Allahun, gjatë kohës kur ishte gjallë Profeti i tyre – *sal-lAllahu ‘alejhi ue Aalihi ue sellem* – si dhe mbas vdekjes së tij. Me ta Allahu e ndihmoi

fenë dhe me fenë i ndihmoi ata, derisa i bëri ata triumfues mbi të gjitha fetë dhe ithtarët e tyre.

E prej shokëve të tij tyre ishin edhe Halifet e drejtë, që ishin prijësit e udhëzuar, ata të cilët gjyquan me hakun dhe me të mbanin drejtësi. Qeverisja e tyre ka qenë qeverisja më e mirë, qoftë për kohën që do të vijë apo për kohën që ka shkuar. Këtë e dëshmojnë veprat e tyre dhe flasin gjurmët që ata lanë pas. Prijësit e drejtë ishin:

- 1 - Ebu Bekër Siddiku, ‘AbdUllah Ibën ‘Uthman,
- 2 - Ebu Hafs el-Faruk, ‘Umer Ibnul-Khattab,
- 3 - Ebu ‘AbdUllah Dhun-Nurajni, ‘Uthman Ibën ‘Affan,
- 4 - Ebul-Hasen, djali i xhaxhait të Pejgamberit – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* –, ‘Alij Ibën Ebij Talib.

Allahu qoftë i kënaqur me të gjithë ata.

Më i miri prej tyre ishte prijësi i cili mori qeverisjen mbas të Dërguarit të Allahut dhe kishte qenë shoqëruesi i tij në shpellën Theur.

Ishte ai që tha të njëtat fjalë që i tha i Dërguari i Allahut – *sal-lAllahu ‘alejhi ue Aalihi ue sel-lem* – vitin e Hudejbijes, kur u përkeqësua situata për shumicën e Muhaxhirëve dhe Ensarëve.

Me të, Allahu i bëri të palëkundur muslimanët ditën kur vdiq Pejgamberi – *sal-lAllahu ‘alejhi ue Aalihi ue sel-lem* –.

Me të, Allahu e ndihmoi Islamin atëherë kur e lanë Islamin fiset e arabëve, mbas vdekjes së Pejgamberit – *sal-lAllahu ‘alejhi ue Aalihi ue sel-lem* –.

E prej bereqetit dhe këshillës së sinqertë të Ebu Bekër Siddikut për këtë Umet, prej logjikës së tij të shëndoshë dhe intuitës së tij të pastër, ishte edhe përzgjedhja e prijësit që do të drejtonte Umetin mbas vdekjes së tij, sepse ishte ai që e caktoi shokun, ministrin dhe kolegun e tij,

‘Umer Ibnul-Khattab – radijAllahu ‘anhu – si prijës, për të cilin ka thënë Pejgamberi – sal-lAllahu ‘alejhi ue sellem –:

لَقَدْ كَانَ فِيمَا قَبْلَكُمْ مِنَ الْأُمَمِ نَاسٌ مُّحَدَّثُونَ يُكَلِّمُونَ مِنْ غَيْرِ أَنْ يَكُونَ مِنَ الْأَنْبِيَاءِ، فَإِنْ يَكُ فِي أُمَّتِي فَإِنَّهُ عَمْرٌ.

“Në popujt që kanë qenë përpara jush ka patur njerëz që kishin frymëzim dhe flisnin saktë pa qenë profetë. Nëse ka të tillë në Umetin tim, atëherë ai është ‘Umeri.”¹

Ka thënë gjithashtu i Dërguari i Allahut - sal-lAllahu ‘alejhi ue Aalihi ue sellem -, duke iu drejtuar ‘Umerit:

والذي نفسي بيده ما لقيك الشيطان سالك فج قط الا سلك فج غير فجك

“Betohem në Atë që ka në Dorën e Tij shpirtin tim! Nuk ka rrugicë në të cilën shejtani ndeshet me ty, e veçse ai do të shkojë në një rrugicë tjetër nga ajo në të cilën po ecën ti!”²

E pyeti Amër Ibnul-‘Aas – radijAllahu ‘anhu – të Dërguarin e Allahut – sal-lAllahu ‘alejhi ue Aalihi ue sellem – se kush ishte njeriu më i dashur për të, kurse ai tha: “Ebu Bekri.” Ai i tha: “Kush pastaj?” Pejgamberi – sal-lAllahu ‘alejhi ue sellem – tha: “Umer Ibnul-Khattab.” Pastaj përmendi edhe disa të tjerë.³

Gjithashtu, ka njoftuar Pejgamberi – sal-lAllahu ‘alejhi ue sellem – se ai kishte parë një ëndërr:

كنت أنزع من بئر فجاء أبو بكر فنزع زنوبا أو زنوبين - يعني دلوا أو دلوين - ثم أخذها بن الخطاب من يد أبي بكر فاستحالت في يده غربا فلم أري عبقريا من الناس يفري فريه حتى ضرب الناس بعطن

¹ E ka transmetuar Bukhari (3486) dhe Ahmed (2/339).

² E ka transmetuar Bukhari (3120), Muslimi (2397) dhe Ahmed (1/171).

³ E ka transmetuar Bukhari (3462), Muslimi (2384), Tirmidhiu (3885) dhe Ahmed (4/203).

“Unë po nxirrja ujë nga pusi. Atëherë erdhi Ebu Bekri dhe nxorri një apo dy kova me ujë. Pastaj atë e mori Ibnul-Khattabi nga dora e Ebu Bekrit, e befas ajo u shndërrua në një kovë të madhe. Unë nuk kam parë njeri më të mençur që ta bëjë punën e tij aq mirë. Derisa njerëzit bënë vend pranë pusit që t’u jepnin ujë deveve.”⁴

E me të vërtetë që Allahu e bëri realitet ëndrrën e të Dërguarit të Allahut - *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* -, sepse qeverisjen mbas Ebu Bekrit e mori në dorë ‘Umer Ibnul-Khattabi – *radijAllahu ‘anhuma* – dhe në kohën e tij u forcua pushteti i Islamit dhe u përhap Islami në lindje dhe në perëndim të tokës. U çliruan tokat e Shamit, Irakut, Egjiptit, Armenisë e Persisë, aq sa thuhet se në kohën e tij arriti numri i qyteteve të çliruara në 1036, megjithë popullsinë që banonte në ato qytete, si dhe ndërtoi në to 4000 xhamia.

Pavarsisht zgjerimit të madh të qeverisjes së tij, ai interesohej gjithmonë për popullin e tij dhe u shërbente atyre më së miri. Ka thënë Shejkhul-Islam Ibën Tejmijeh – *rahimehUllah* -: “Me të vërtetë që nëpërmjet tij Allahu i dha krenari Islamit, poshtëroi shirkun dhe mushrikët, ngriti simbolet e fesë së pastër dhe ndaloi çdo gjë që mund të çonte në këputjen e hallkave të Islamit. Me atë që bëri, ai qe i bindur ndaj Allahut dhe të Dërguarit të Tij, duke iu përmbajtur strikt Librit të Allahut dhe duke zbatuar Sunetin e të Dërguarit të Allahut – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* –, duke ndjekur gjurmët e dy shokëve të tij, duke u konsultuar me Sahabët e parë e të vjetër, siç ishte ‘Uthmani, ‘Aliu, Talha, Zubejri, e pastaj Sahabët e tjerë që kishin dituri, mendim të pjekur apo këshillë në dobi të Islamit dhe muslimanëve.”

Madje edhe kushtet që iu vendosën jo-muslimanëve që banonin në tokat islame, bazoheshin kryesisht në kushtet që i vendosi ‘Umeri – *radijAllahu ‘anhu* –, sepse ‘Umeri – *radijAllahu ‘anhu* - ua bëri kusht të

⁴ E ka transmetuar Bukhari në Sahihun e tij, me numër 7019 dhe teksti i hadithit është i tij. E ka transmetuar gjithashtu Muslimi në Sahihun e tij, me numër 2393.

krishterëve etj., që ata t’i nderonin muslimanët. Pra, ‘Umeri – *radijAllahu ‘anhu* – ua bëri kusht jo-muslimanëve që jetonin në tokat islame se ata duhet t’i nderonin muslimanët, duhet të dalloheshin nga muslimanët në veshjet e tyre, në emrat e tyre etj., të mos e shfaqnin kryqin mbi kishat e tyre dhe as në rrugët e muslimanëve, të mos shpërndajnë librat e tyre dhe as të mos i shfaqin ato nëpër tregjet e muslimanëve. ‘Umeri – *radijAllahu ‘anhu* – ndaloi që të punësohen qafirat për çështjet e Umetit apo që të fuqizohen qafirat, mbasi që ata i poshtëroi Allahu i Plotëfuqishëm e i Madhërishëm. Ka thënë për të Ebu Musa el-Esh’arij – *radijAllahu ‘anhu* –:

I thashë ‘Umerit: “Unë kam një sekretar të krishterë.”

Kurse ‘Umeri tha: “Ç’të ka gjetur ty, Allahu të vraftë! A nuk ke dëgjuar ti që Allahu thotë:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بِرِطَانَةٍ مِّنْ دُونِكُمْ

“O ju besimtarë, mos i bëni shokë ata që nuk janë muslimanë.”⁵

Jehudët dhe të krishterët janë shokë për njëri-tjetrin. Përse nuk more dikë me fe të pastër, domethënë një musliman?”

Unë i thashë: “O Prijësi i Besimtarëve, mua më duhet shkrimi i tij e jo feja e tij.”

Ai tha: “Unë nuk i nderoj ata përderisa i ka poshtëruar Allahu, nuk i respektoj ata përderisa i ka turpëruar Allahu, edhe as nuk i afroj ata përderisa i ka larguar Allahu.”

Gjithashtu, ‘Umerit – *radijAllahu ‘anhu* – i erdhi një letër nga Khalid Ibën Uelidi, në të cilën thoshte: “O Prijësi i Besimtarëve, në Sham është një shkruer i krishterë, askush përveç tij nuk mund t’i shkruajë taksat e Shamit.” Ndërsa ‘Umeri ia kthen atij duke i shkruajtur: “Mos e punëso

⁵ Aali ‘Imran, 118.

atë.” Khalidi i shkroi përsëri: “Ne kemi shumë nevojë për të!” ‘Umeri ia ktheu përsëri: “Mos e punëso atë.” Khalidi i shkroi përsëri: “O Prijësi i Besimtarëve, nëse nuk punësojmë atë, atëherë do të humbasë pasuria.” Atëherë i shkruan ‘Umeri: “Po vdiq i krishteri? Selam!” Domethënë po sikur të vdesë i krishteri, a do të humbasë pasuria e muslimanëve?

Kjo ka qenë politika e urtë e ‘Umerit – *radijAllahu ‘anhu* –, që të mos i punësonte jo-muslimanët për të kryer çështjet e muslimanëve, qoftë edhe për ndonjë çështje të thjeshtë. Kjo politikë ka qenë e inspiruar nga politika e Pejgamberit – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – sepse atij iu afrua njëherë një idhujtar i cili kërkoi që të luftonte përkrah Pejgamberit – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* –, kurse ai ia ktheu:

أنا لا استعين بمشرك

“Unë nuk kërkoj ndihmë nga idhujtari.”⁶

Me këtë vendosmëri dhe përkujdesje që kishte për çështjet e muslimanëve, si dhe me epërsinë dhe ashpërsinë që kishte ndaj armiqve të tyre, Prijësi i Besimtarëve, ‘Umeri, ishte një shkak i fuqishëm për triumfin e Islamin dhe krenarinë e Muslimanëve.

‘Umeri – *radijAllahu ‘anhu* – u shkruante nënpunësve të tij dhe u tërhiqte vëmendjen që të ruheshin nga kryeneçësia dhe nga shpërdorimi i pasurisë. Njëherë ai i shkruajti ‘Utbeh Ibën Ferkad-it, i cili ishte në Azerbaixhan, duke i thënë:

يا عتبة بن فرقد، إنه ليس من كدك، ولا من كد أبيك، ولا من كد أمك، فأشبع المسلمين في
رحالهم مما تشبع منه في رَحْلِكَ، وإياكم والتنعيم، وزِي أهل الشرك، ولباس الحرير

⁶ E ka transmetuar Muslimi me numër 1817, Tirmidhiu me numër 1558, Ebu Daudi me numër 2732, Ibën Maxheh me numër 2832, Ahmedî me numër 6/149, dhe Darimiu me numër 2496.

“O ‘Utbeh, ajo pasuri nuk është nga mudi yt apo nga mudi i babait tënd apo nga mudi i nënës tënde, prandaj jepi muslimanëve që të ngopen në shtëpitë e tyre ashtu siç ngopesh ti në shtëpinë tënde. Ruhu nga jeta e luksit, nga rrobat që veshin idhujtarët dhe nga veshjet prej mëndafshi.”⁷

Në fenë e Allahut ai nuk mbante krahun e askujt, qoftë ai nga të afërmit e tij apo nga shokët e tij. Të gjithë njerëzit para tij ishin të barabartë. Transmetohet se ai kur e ndalonte ndonjë gjë, mblidhte anëtarët e familjes së tij dhe u thoshte:

إني نهيت الناس عن كذا وكذا وإنهم ينظرون إليكم نظر الطير إلى اللحم والله لا أجد أحد منكم فهل ما نهيت عنه إلا أضعفت عليه العقوبة

“Unë i kam ndaluar njerëzit nga kjo gjë. Me të vërtetë që ata ju shohin juve ashtu siç e shikon mishin shpendi grabitqar. Pasha Allahun, po e pashë ndonjërin prej jush që ta veprojë atë që unë e kam ndaluar, kam për t’ia dyfishuar ndëshkimin.”⁸

Gjatë periudhës së Haxhit, ai – radijAllahu ‘anhu – shkonte në mes të njerëzve dhe u thoshte:

“Unë nuk i dërgoj te ju nënpunësit e mi që ata t’ju fshikullojnë juve apo që të marrin pasuritë tuaja, porse i dërgoj që t’ju mësojnë fenë tuaj dhe që të gjykojnë mesh jush me Sunetin e Profetit tuaj. Andaj nëse ka ndonjë nënpunës që nuk vepron kështu, atëherë më njoftoni mua për të.”⁹

⁷ E ka transmetuar Bukhari me numër 5828, Muslimi me numër 5400, Ebu Daudi me numër 4042, Nesaiu me numër 2/202, Ibën Maxheh me numër 2820, dhe Ahmedi me numër 1/15.

⁸ E ka transmetuar ‘Abdurr-Razzaku në veprën e tij *el-Musannef*, me numër 20713.

⁹ E ka transmetuar Ahmedi në Musnedin e tij, me numër 286, Hakimi në veprën e tij *el-Mustedrak*, me numër 8474, Nesaiu në veprën e tij *es-Sunen el-Kubra*, me numër 5801, dhe Ibën Ebij Shejbeh me numër 32295.

‘Umeri – *radijAllahu ‘anhu* – përkujdesej për çështjet e popullit, të vogla apo të mëdha qofshin ato. Një natë ai doli në një lagje periferike të Medines, mori me vete edhe shërbëtorin e tij, Eslemin. Diku andej, ai pa një zjarr të ndezur dhe tha:

“O Eslem, mendoj se ata janë udhëtarë, i ka zënë nata dhe i ftohti në mes të rrugës.”

Kur mbërriti te vendi i zjarrit, ai pa atje një grua me disa fëmijë të vegjël që po qanin nga uria. Ajo kishte vendosur një enë me ujë në zjarr që t’i pushonte së qari derisa t’i zinte gjumi.

‘Umeri i tha: “Es-selamu alejkum o njerëzit e dritës!” – sepse nuk deshë t’u thoshte o njerëzit e zjarrit. “Çfarë halli keni ju e çfarë halli kanë këta fëmijët e vegjël që po qajnë?”

Gruaja tha: “Po qajnë nga uria.”

Ai i tha: “Çfarë ka në këtë enën në zjarr?”

Gruaja tha: “Ka ujë, po i qetësoj fëmijët me të, duke i bërë të mendojnë se po gatuaj ushqim për ta, derisa t’i zërë gjumi. Allahu ka për të gjykuar mes nesh dhe ‘Umerit!”

I tha ‘Umeri – *radijAllahu ‘anhu* –: “Allahu të mëshiroftë! E nga ta dijë ‘Umeri se si është gjendja juaj?”

Ajo tha: “Qysh merr përsipër ai që të drejtojë çështjet tona e pastaj na lë pas dore!?”

‘Umeri qau dhe u kthye në Medinë me vrap. Mori me vete një thes me miell dhe një torbë me dhjamë dhe i tha Eslemit: “Mi ngarko këto në kurriz.”

Eslemi i tha: “I mbaj unë për ty o Prijësi i Besimtarëve!”

Ai ia ktheu: “A do ta mbash ti në kurriz barrën time në Ditën e Kijametit?”

‘Umeri – *radijAllahu ‘anhu* – i ngarkoi ato në kurrizin e tij dhe i mbajti derisa i çoi tek ajo gruaja, pastaj me të mbërritur filloi të gatuate ushqimin për të. Ai i frynte zjarrit poshtë enës që vlonte, kurse tymi futej në mjekrrën e tij. Kur u bë ushqimi, ai e hoqi enën nga zjarri dhe ia vendosi në një shtrojë që kishte ajo. Fëmijët hëngrën derisa u ngopën dhe filluan të qeshin e të rroken me njëri-tjetrin.

Pastaj gruaja i tha: “Allahu të shpërbleftë me të mira! Ti je më parësor për të qenë prijës sesa ‘Umeri.”

‘Umeri ia ktheu: “Thuaj një fjalë të mirë.”¹⁰

‘Umeri – *radijAllahu ‘anhu* – gjithmonë zbatonte urdhërin e Allahut dhe këshillonte robërit e Allahut, derisa u vra shehid në fund të muajit Dhul-Hixheh, në vitin 23 mbas hixhretit. Ai doli një ditë nga shtëpia që të falte namazin e sabahut në xhami, e kur kalonte pranë safave thoshte: “Drejtohuni!” E kur e shikonte që nuk kishte më asnjë mangësi nëpër safa, atëherë dilte përpara tyre, bënte tekbirin fillestar e ndoshta këndonte në rekatin e parë suren Jusuf apo suren en-Nahl apo sure të ngjashme, në mënyrë që të mblidheshin njerëzit dhe të falnin namazin në xhami.

Por, atë ditë, kur ‘Umeri bëri tekbirin fillestar, erdhi një djalosh mexhusij dhe e goditi atë me thikë mbrapa shpine. ‘Umeri e kapi për dore ‘Abdurr-Rahman Ibën ‘Aufin dhe e nxorri nga safi që ai të dilte imam. Pastaj e ngritën dhe e çuan në shtëpinë e tij. Njerëzit filluan t’i bënin vizitë në shtëpi dhe jepnin lavdërime për të. Hyri tek ai një

¹⁰ E ka transmetuar Imam Ahmed i në librin “*Fadaa’il es-Sabaabeh*” (nr.382) dhe zinxhirin e transmetimit e ka shpallur hasen Shejkh UasijUllah ‘Abbas. Gjithashtu e ka transmetuar Taberiu në “*Tariikh el-Islam*” (5/20), Khatabiu në librin “*Gariib el-Hadiith*” (2/52), Ibnul-Xheuzij në librin “*Tariikh ‘Umer*” (fq.86) dhe Ibën Kethiri në librin “*el-Bidajeh uen-Nihajeh*” (7/136).

djalosh nga Ensarët, por kur u largua, ‘Umeri pa që izari i tij prekte tokën dhe tha: “Kthejeni tek unë atë djaloshin.” Pastaj i tha:

يَا ابْنَ أَخِي ارْفَعْ ثَوْبَكَ، فَإِنَّهُ أَبْقَى لثَوْبِكَ

“O biri vëllait tim, ngrije lartë rrobën tënde sepse kështu e ruan më shumë robën tënde.”

Kurse në një transmetim tjetër ka ardhur:

أَنْقَى لثَوْبِكَ وَأَثَقَ لِرَبِّكَ

“Sepse kështu e mban më të pastër robën tënde dhe ia ke frikën më shumë Zotit tënd.”

Pastaj, tek ‘Umeri hyri ‘AbdUllah Ibën ‘Abbasi, i cili i tha:

“A nuk ka bërë dua i Dërguari i Allahut – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – që Allahu t’i japë krenari Islamit dhe muslimanëve nëpërmjet teje? Kur ti e pranove Islamin, hyrja jote në Islam ishte krenari dhe triumf për Islamin. Kur t’i bërë hixhretin, kjo ishte fitore për Islamin. Pastaj, ti nuk ke munguar në asnjë ngjarje që ka përjetuar i Dërguari i Allahut – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – në luftimin e idhujtarëve. Pastaj, i Dërguari i Allahut – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – vdiq duke qenë i kënaqur me ty. Pastaj, ti ke qeverisur me mirësi dhe njerëzit kanë qenë në mirësi me qeverisjen tënde. Nëpërmjet teje Allahu i pasuroi Ensarët dhe nëpërmjet teje i solli pasuritë dhe nëpërmjet teje i theu armiqtë. Pastaj, në fund, Allahu të dha ty shehidllëkun, lum si ti!”

‘Umeri tha: “O Ibën ‘Abbas, a do të dëshmosh ti për mua përpara Allahut me këto që the, në ditën e Kijametit?”

Ibën ‘Abbasi tha: “Po!”

‘Umeri tha: “Ty të takon falenderimi o Allah!” Pastaj i tha djalit të tij, ‘AbdUllahut: “O ‘Abdullah, i biri ‘Umerit, nisu e shko tek ‘Aishah, Nëna e Besimtarëve, e thoji: Të çon salam ‘Umeri. Të kërkon leje ‘Umer Ibnul-Khattabi që të varroset me dy shokët e tij.” Domethënë me të Dërguarin e Allahut – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – dhe Ebu Bekrin – *radijAllahu ‘anhu* –. ‘AbdUllahu hyri tek ‘Aisha, mbasi që i dha salam dhe kërkoi leje prej saj. E gjeti atë të ulur dhe po qante. E njoftoi se çfarë i tha babai i tij, ‘Umeri, kurse ajo – *radijAllahu ‘anha* – tha: “Unë e doja atë vend për veten time, por sot po i jap përparësi atij mbi veten time.”

U kthye ‘AbdUllahu, e kur arriti, i thanë ‘Umerit: “Erdhi ‘AbdUllahu!”

‘Umeri tha: “Më ngrini! Më ngrini!” Një burrë po e mbante atë të mbështetur. ‘Umeri tha: “Çfarë haberi ke sjellë?” Ai tha: “Atë që doje ti o Prijësi i Besimtarëve, ajo të lejoi.”

Ai tha: “Elhamdulillah, nuk kishte gjë më të rëndësishme për mua sesa kjo gjë. Kur të vdes, më çoni atje, pastaj jepi salam asaj dhe thoji: Të kërkon leje ‘Umer Ibnul-Khattabi! Nëse ajo të jep leje për mua, atëherë më fusni brenda në varr (përkrah Pejgamberit dhe Ebu Bekrit). E nëse më refuzon, atëherë më ktheni te varrezat e muslimanëve.”

Ata vepruan kështu kur ai vdiq. ‘Aishah e lejoi dhe ai u varros pranë dy shokëve të tij, pranë të Dërguarit të Allahut – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – dhe Ebu Bekrit – *radijAllahu ‘anhu* –.

Kështu ishte jetëshkrimi i Prijësit të Besimtarëve, ‘Umer Ibnul-Khattab. Allahu e bashkoi atë me Profetin – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – dhe Ebu Bekrin në jetën e kësaj dynjaje dhe në varr. E ne shpresojmë se kështu do të jetë ai dhe shoku i tij, Ebu Bekri, të bashkuar edhe në ditën e Kijametit.

Profeti – *sal-lAllahu ‘alejhi ue Aalihi ue sellem* – shumë herë thoshte: “Shkova unë, Ebu Bekri dhe ‘Umeri...”, “U ktheva unë, Ebu Bekri dhe ‘Umeri...” Pra, ata të dy ishin shokët e tij në dynja dhe në varr, e ashtu do të jenë edhe në ahiret, me shpresë tek Allahu i Plotëfuqishëm e i Madhërishëm.

O ju vëllezër muslimanë, kështu ka qenë jetëshkrimi i ‘Umer Ibnul-Khattabit – *radijAllahu ‘anhu* – me veten e tij dhe me popullin e tij. Ai ka qenë i përvuilur me Allahun, i fuqishëm në fenë e Allahut dhe i drejtë me robërit e Allahut. Ai ka qenë një prej Sahabëve më të mirë, për të cilët Allahu ka thënë:

وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ
وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

“Me pararendësit e parë nga Muhaxhirët dhe Ensarët, si dhe me ata që i pasuan në mirësi, Allahu është i kënaqur prej tyre dhe ata janë të kënaqur prej Allahut. Ai ka përgatitur për ta xhenete, nën të cilat rrjedhin lumenj. Atje do të jenë përgjithmonë, e pikërisht ai është fitimi më i madh.”

Njerëzit në kohën e tij, kanë qenë brezi më i mirë nga të gjithë brezat që erdhën mbas tyre. Por kur njerëzit ndryshuan, situatat ndryshuan dhe ata filluan të bëjnë zullum ndaj veteve të tyre, atëherë ndryshoi edhe gjendja e prijësve të tyre. Ashtu si jeni ju, ashtu do të jenë edhe ata që do të udhëheqin mbi ju. Prandaj lusim Allahun e Lartësuar që t’i përmirësojë për muslimanët prijësit e tyre. O Allah përmirësoji për muslimanët prijësit e tyre!

O Allah përmirësoji për muslimanët udhëheqësit e tyre!

O Allah ktheji të gjithë në fenë e tyre, në mënyrën më të mirë!

O Allah nxirr për këtë Umet prijësa që gjykojnë me Librin Tënd dhe Sunetin e Profetit Tënd, o Zoti i gjithësisë! Se shumë prej udhëheqësve

në vendet e tyre gjykojnë me ligje të tjera në vend që të gjykojnë me ligjin që ka zbritur Allahu. Ne e lusim Allahun e Lartësuar që t’ua bëjë të qartë hakun atyre dhe t’ua mundësojë pasimin e tij. Me të vërtetë që Allahu është i Plotëfuqishëm për çdo gjë.

O Allah na bëj prej atyre që pasojnë në mirësi Pararendësit e parë nga Muhaxhirët dhe Ensarët, o Zoti i gjithësisë! O Allah na ringjall në shoqërinë e tyre, në ditën e Kijametit! O Allah na bashko me ta në vendbanimet tona në Xhenet, o Zoti i gjithësisë! Me të vërtetë që Ti je i Plotëfuqishëm për çdo gjë.

Të gjitha lavdet dhe falenderimet i takojnë vetëm Allahut.

Lavdërimet dhe paqja e Allahut qofshin mbi Profetin tonë, Muhamedin, si dhe mbi Familjen e tij dhe të gjithë Shokët e tij.

Shejkhul-Islam Ibën Tejmijeh
rahimehUllah, ka thënë:

“Me të vërtetë që nëpërmjet tij Allahu i dha krenari Islamit, poshtëroi shirkun dhe mushrikët, ngriti simbolet e fesë së pastër dhe ndaloi çdo gjë që mund të çonte në këputjen e hallkave të Islamit. Me atë që bëri, ai që i bindur ndaj Allahut dhe të Dërguarit të Tij, duke i përmbajtur strikt Librit të Allahut dhe duke zbatuar Sunetin e të Dërguarit të Allahut – sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem –, duke ndjekur gjurmët e dy shokëve të tij, duke u konsultuar me Sahabët e parë e të vjetër, siç ishte ‘Uthmani, ‘Aliu, Talha, Zubejri, e pastaj Sahabët e tjerë që kishin dituri, mendim të pjekur apo këshillë në dobi të Islamit dhe muslimanëve.”

